

**Kúria**  
**végzése**

**Az ügy száma:** Bfv.II.1.021/2022/8.  
**A határozat szintje:** felülvizsgálat  
**A tanács tagjai:** Dr. Somogyi Gábor, a tanács elnöke  
Dr. Metzing Márton, előadó bíró  
Dr. Harangozó Attila, bíró  
Dr. Demeter Zsuzsanna, bíró  
Dr. Boros Tibor, bíró  
**Az eljárás helye:** Budapest  
**Az eljárás formája:** tanácsülés  
**Az ülés napja:** 2023. május 3.  
**Az ügy tárgya:** testi sértés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény  
**Terhelt:** ...  
**Elsőfok:** Dunaújvárosi Járásbíróság, 2.B.155/2020/55., ítélet, tárgyalás, 2022. január 4.  
**Másodfok:** Székesfehérvári Törvényszék, 4.Bf.33/2022/14., ítélet, tárgyalás, 2022. június 13.  
**Harmadfok:** -  
**Az indítvány előterjesztője:** a védő  
**Az indítvány iránya:** a terhelt javára

**Rendelkező rész**

A Kúria a testi sértés bűntette és más bűncselekmények miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva a Dunaújvárosi Járásbíróság 2.B.155/2020/55., illetve a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 4.Bf.33/2022/14. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült 38.100 (harmincnyolcezer-egyszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

**Indokolás**

[1] I. 1. A Dunaújvárosi Járásbíróság a 2022. január 4-én kihirdetett 2.B.155/2020/55. számú ítéletével a terheltet kifosztás bűntette [Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont II. fordulat],

lopás büntettének kísérlete [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) és be) alpont, (3) bekezdés b) pont, ba) alpont], lopás büntette [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) és be) alpont], valamint testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 164.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés] miatt – mint többszörös visszaesőt, halmazati büntetésül – 5 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztésből nem bocsátható feltételes szabadságra.

[2] Az ügyészi fellebbezés folytán eljáró Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2022. június 13-án meghozott 4.Bf.33/2022/14. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A terhelt II. tényállási pontban foglalt cselekményét rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont I. fordulat, (3) bekezdés g) pont], a IV. tényállási pontban rögzített cselekményét lopás vétségének minősítette. A lopás büntettének kísérlete jogszabályi hivatkozásából a Btk. 370. § (2) bekezdés b) pontjára történő hivatkozást mellőzte. A szabadságvesztés tartamát 10 évre, a közügyektől eltiltás tartamát ugyancsak 10 évre súlyosította, egyebekben pedig a járásbíróság ítéletét helybenhagyta.

[3] A jogerős ítéletben megállapított tényállás II. pontja szerint a terhelt 2020. október 15. napján 10 óra körüli időben, ittas állapotban kerékpárral megközelítette a ... város, ... utca és a ... utca közötti parkolónál, az óvoda előtti járdaszakaszon sétáló, nehéz mozgású, 1930-as születésű, bal szemére vak sértettet, majd mellé érve megrántotta a sértett bal vállán lévő műanyag szatyrát annak érdekében, hogy annak tartalmát megszerezze. Ezen rántás következtében a 90 éves sértett azonnal arccal előre a földre esett, melynek következtében a koponyáján a bal járomív felett, az arcán és a bal térdén duzzanat jött létre, mely sérülések büntetőjogi gyógytartama 8 napon belüli.

[4] A rántás következtében a terhelt megszerezte a sértett 300 forint értékű műanyag szatyrát, a benne lévő szórólapokkal, reklámújságokkal, a sértett erszényével és az abban tartott legkevesebb 2.000 forint készpénzzel. A keletkezett 2.300 forint kár nem térült meg.

[5] **II. 1.** A jogerős ügydöntő határozat ellen a terhelt védője terjesztett elő felülvizsgálati indítványt a Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontjára való hivatkozással.

[6] Álláspontja szerint ugyanis a terhelt terhére rótt, a II. tényállási pontban írt vagyoni elleni erőszakos bűncselekmény másodfokú bíróság általi jogerős minősítése törvénysértő, és az elsőfokú bíróság járt el helyesen, amikor azt kifosztásként értékelte. A terhelt közvetlen személy elleni erőszakos cselekményt nem követett el, e tényre utaló körülmény fel sem merült, mert a terhelt a sértett válláról a táskát lerántva szerezte meg értékeit. Az elsőfokú bíróság álláspontja is az volt, hogy a rablás megállapításához az vezethetett volna, ha az erőszak a sértetti ellenállás megtörésére irányul.

[7] Jelen esetben a terhelt által elkövetett cselekmények során a gyorsaság, a meglepetésszerűség játszott szerepet, nem pedig az akaratot bénító fizikai erőszak (vis absoluta) dominált, függetlenül attól, hogy a sértett vállán lévő táskára gyakorolt erőszak valóban áttevődött a sértettre. A terhelt és a II. tényállás sértettje közti erőkülönbség önmagában nem alapozza meg a rablás elkövetését, arról nem beszélve, hogy a terhelt a sértett egészségi állapotát nem is ismerhette. Noha a sértett elesett, azonban nem merült fel, hogy a terhelt az ellenállás megtörése végett túlzott testi erőt alkalmazott volna, vagy akaratát – akár eshetőlegesen – kiterjedt volna a sértettnek való sérülés okozására, az egyenes terhelti szándékot pedig kizártnak vélte.

[8] Érvei alátámasztására az indítványozó hivatkozott az EBH 2010.2212. és BH 2010.143. számú eseti döntésekre, amelyek alapjaként szolgáló tényállások szerinte alapvetően térnek el jelen ügytől, ugyanis a jelen ügyben mindössze egy mozzanattal, egyszeri, hirtelen, meglepetésszerű cselekménnyel került sor a dolog elvételére.

[9] Mivel a II. tényállási pontban írt cselekmény rablásként történő minősítését törvénysértőnek, egyúttal a helyes minősítéshez igazodó büntetési tételkeret alapján a kiszabott 10 év tartamú szabadságvesztést és közügyektől eltiltást törvénysértően súlyosnak látta. Indítványozta a jogerős ítélet megváltoztatását akként, hogy a Kúria a terhelt terhére megállapított, a II. tényállási pontban írt cselekményt minősítse kifosztás büntetteként [Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont], a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát pedig – az elsőfokú bíróság által kiszabott tartamra – enyhítse.

[10] 2. A Legfőbb Ügyészség a BF.1132/2022/2. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta.

[11] A Kúria – a másodfokú bíróság által is felhívott – Bfv.II.38/2013/5. számú precedensképes határozatának hivatkozásával előrebocsátotta, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a rablás tényállásában szereplő erőszak alatt személy ellen irányuló olyan fizikai erő kifejtését kell érteni, mely fizikai ráhatás alkalmas arra, hogy a megtámadott személy fizikai ellenállását leküzdje. A rablási erőszaknak lenyűgöző erejűnek, akaratot bénítónak, olyannak kell lennie, amely alkalmas a sértett akaratának a megtörésére. Az ilyen fokú erőszak nem teszi lehetővé, hogy a megtámadott az ellenállás és az engedelmesség között választhasson, hanem arra kényszerül, hogy a dolog elvételét tűrje. A BH 2016.57. szám alatt közzétett határozat szerint pedig annak megítélése, hogy az erőszak az adott esetben elérte-e a rabláshoz megkívánt mértéket, a konkrét körülmények – így különösen az elkövető és a sértett életkorának, fizikai, pszichikai állapotának – egybevetett mérlegelését igényli. Idős emberek, gyermekkorúak esetében a vis absoluta megállapításához az átlagosnál kisebb mérvű erőszak is elegendő.

[12] A BH 2020.169. számú eseti döntést idézve kifejtette, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására korlátozottan képes személynek általában az tekinthető, aki mentális vagy fizikai állapota miatt a bűncselekmény során átélt élethelyzetet nem, vagy csak korlátozottan képes reálisan belátni és annak megfelelő magatartást tanúsítani.

[13] Rámutatott, hogy a BH 2010.143. számú eseti döntés szerint nem tekinthető rablási erőszaknak a csupán dolog ellen alkalmazott erőszak vagy a személyt dolgon keresztül érintő erőszak. Ettől azonban el kell különíteni azt az esetet, amikor a dologra kifejtett erőszakos magatartás már nemcsak érinti, hanem kifejezetten hatást fejt ki a megtámadott személyre, vagyis a dologra kifejtett erőszak áttevődik a megtámadott személyre.

[14] Mivel pedig az irányadó ítéleti tényállás szerint a 90 éves, alacsony, törékeny termetű, gyenge fizikumú, mozgásában korlátozott sértettet a terhelt támadása hátulról, váratlanul és nagy erővel érte, amely miatt a sértett az egyensúlyát is elvesztette, majd arccal előre, a földre esett, helyesnek tartotta az eljáró bíróságok megállapítását, hogy a terhelt által kifejtett dolog elleni erőszak áttevődött a sértett személyére.

[15] A Kúria Bfv.II.38/2013/5. számú határozatára való hivatkozással arra az álláspontra helyezkedett, hogy a terhelt dologra, azon keresztül pedig a sértettre gyakorolt, az idegen dolog elvételét célzó támadása, az így alkalmazott erőszak a sértettel szemben lenyűgöző és elháríthatatlan volt, kizárta azt, hogy a sértett bármilyen ellenállást ki tudjon fejteni azért, hogy megakadályozza a táskák elvételét. A terhelt a cselekmény elhárítására korlátozottan képes sértett testi épségét az elvenni szándékolt dolgon keresztül az elvétel módja (a dolog nagy erejű megrántása) folytán az elvétellel egyidejűleg, az elvétel érdekében, sérüléssel járó módon közvetlenül támadta, kihasználva ennek során a dologra közvetlenül, azon keresztül a sértett teste ellen intézett támadás, a táskák megrántása folytán kialakult helyzetet, a sértett elesését.

[16] Álláspontja szerint a törvényszék abban a kérdésben is helyesen foglalt állást, hogy a sértett gyenge fizikuma, mozgásában való korlátozottsága, idős kora miatt, valamint életkoránál és testi fogyatékoságánál fogva is korlátozottan volt képes a cselekmény elhárítására, amit a terhelt felismert, ezért a minősítő körülmény megállapítása is törvényes.

[17] Indítványozta ezért, hogy a Kúria a jogerős ítéletet hatályában tartsa fenn.

[18] 3. A védő a Legfőbb Ügyészség átiratára tett észrevételében a felülvizsgálati indítványában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta. Kifejtette egyúttal, hogy jelen ügy peradatai a sértett objektív körülményei tekintetében felmerült, életkorát, betegségeit tartalmazzák ugyan, azonban a büntetőeljárásban nem került sor annak megállapítására, hogy a terhelt felismerte-e, felismerhette-e azokat. A terhelt a hátulról történő megközelítés során nem tudott, nem tudhatott a sértett életkorára, részleges vakságára, egészségi állapotára nézve következtetéseket levonni. Az elkövetés idején a terhelt csak arra vont le következtetést, hogy a sértett lassan, öregesen haladt {elsőfokú ítélet [22] bekezdés}. Ezt azonban nem tartotta elégségesnek annak megállapításához, hogy a terheltnek kétséget kizáróan tudomással kellett bírnia a sértett egészségi állapotáról, életkoráról, ezáltal cselekménye elkövetésekor fel kellett volna ismernie az elhárítási képesség hiányát.

[19] **III.** A felülvizsgálati indítvány nem alapos.

[20] 1. A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely a Be. 648. §-a alapján csak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen, kizárólag a Be. 649. §-ában tételesen felsorolt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe. A felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető, ezért az azon kívül eső anyagi vagy eljárásjogi kérdések a felülvizsgálatban közömbösek.

[21] A Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontja alapján valóban felülvizsgálati ok, ha a bíróság jogerős ítéletében a terhelt cselekményének téves minősítése vagy a Btk. más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabott ki. A védői indítvány szerint a tényállás II. pontjában írt cselekmény minősítése téves, az nem rablás, hanem kifosztás büntette és ennek következtében a bíróság a helyes minősítéshez képest eltúlzottan súlyos büntetést szabott ki. A védő indítványa ezért a szóban lévő felülvizsgálati ok első fordulatainak megfelelő, az alapján a felülvizsgálatnak helye van.

[22] Ennek megfelelően a védői indítvány nyomán a Kúria a jogerős ügydöntő határozatot a tényállás II. pontjában írt bűncselekmény törvénysértő minősítését, illetve a kiszabott büntetés törvénysértő jellegét vizsgálva bírálta felül [Be. 659. § (5) bekezdés].

[23] 2. A felülvizsgálati eljárás megkerülhetetlen szabálya, hogy a felülvizsgálati indítványban a jogerős ügydöntő határozat által megállapított tényállás nem támadható [Be. 650. § (2) bekezdés]. Ezzel összhangban a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok ismételt egybevetésének, eltérő értékelésének, valamint bizonyítás felvételének nincs helye, a felülvizsgálati indítvány elbírálásakor a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó [Be. 659. § (1) bekezdés]. A jogkövetkeztetések helyessége tehát kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével ítéltető meg.

[24] Ennek megfelelően a Kúria a II. tényállási pontban foglalt, a felülvizsgálati eljárás során is irányadó tényállás alapján tette jogi értékelés tárgyává az ott szerepeltetett életbeli tényeket.

[25] E jogi értékelő tevékenység elsőként abban a kérdésben foglalt állást, hogy e tényállásból a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző rablás büntettének törvényi tényállási elemei hiánytalanul kitűnnek-e.

[26] A Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző rablás többmozzanatú bűncselekmény, amely egyfelől a sértettre gyakorolt, az ellenállást megtörő erőszak vagy az élet, illetve a testi

épség ellen irányuló közvetlen fenyegetés útján megvalósuló kényszerítésből, másfelől a dologelvételből tevődik össze. A rablás tehát látszólagos anyagi halmazat, amely törvényi egységként – ún. összetett bűncselekményként – a kényszerítést mint eszközcselekményt, és a dologelvételt mint célcselekményt egyetlen törvényi tényállásban kapcsolja össze.

[27] Mivel pedig a tényállásból kiolvashatóan a terhelt összesen legalább 2.300 forint értékben tulajdonított el készpénzt és értéktárgyakat a sértettől, és a vállán lévő szatyrot pontosan a tartalmának megszerzése érdekében rántotta meg (azaz a dologelvétel és a szatyor megrántása egymással cél-eszköz viszonyban áll), a felülvizsgálati indítvány megítélése kizárólag azon áll, hogy a terhelt az eszközcselekmény végrehajtásával a személyére ható, akaratot megtörő erőszakot tanúsított-e a sértettel szemben.

[28] 3. Általánosságban, a rablás megállapítására vezető erőszak alatt személy ellen irányuló olyan fizikai erő kifejtését kell érteni, amely fizikai ráhatás alkalmas arra, hogy a megtámadott személy fizikai ellenállását leküzdje. A rablási erőszak lenyűgöző erejű, akaratot bénító, amely a sértett akaratának megtörését célozza, és arra alkalmas. Az ilyen mérvű erőszak nem teszi lehetővé, hogy a megtámadott az ellenállás és az engedelmség között választhasson, és arra kényszerül, hogy a dolog elvételét tűrje [Kúria Bfv.II.38/2013/5. (EBH 2013.B.19.)].

[29] A rablást azonban kizárólag személy elleni irányuló erőszak valósítja meg. Nem rablási erőszak a dolog elleni erőszak és a személyt kizárólag a dolog elvételén keresztül érintő erőszak. Ha azonban a dologra irányuló erőszak nem csupán érinti, de az ellenállás kifejtésére irányuló akaratának megtörésére alkalmas módon áttevődik a dolog birtokosára, az ezt követő (ezzel egyidejű) dologelvétel már rablásként értékelendő. Azaz: rablás valósul meg, ha az elkövető a sértett értékének megszerzése érdekében közvetlenül magára az elvenni kívánt dologra úgy fejt ki erőszakot, hogy a támadó magatartás (ellökés, rángatás, földre esett sértett vonszolása) következtében az erőszak a dologról áttevődik a sértett személyére és ezáltal a dolog elvételét megakadályozni akaró sértett ellenállását megtöri (BH 2010.143.).

[30] A Kúria, illetve a jogelődje, a Legfelsőbb Bíróság joggyakorlatot formáló, a törvény helyes értelmén alapuló eseti döntéseinek idézett elvi tételei révén pedig leszűrhető a következtetés, hogy – a védői okfejtéssel ellentétben – a dologról a személyre áttevődő erőszak sértetti ellenállás megtörésére alkalmas volta mellett az erőszakot jelentő elkövetői magatartás egy- vagy többmozzanatú jellege közömbös. A hivatkozott BH 2010.143. számú eseti döntés vezérmondata valójában – indirekt módon – ezt ki is mondja, amikor a dologra gyakorolt, de az azt birtokló személyre áttevődő támadó magatartások példálózó felsorolásában az egymozzanatú ellökést is szerepelteti, mint amely a sértett ellenállásának megtörésére alkalmas lehet.

[31] Másodszor, ha a személyre áttevődő erőszak az ellenállás megtörésére való alkalmassága esetén is megvalósítja a rablást [még akkor is, ha a sértett ellenszegülését ténylegesen nem töri le: Kúria Bfv.III.1.195/2014/7. (BH 2015.153.), Bfv.II.89/2018/7. (BH 2019.66.), Bfv.III.195/2019/9. (BH 2019.292.II.)], úgy a logika szabályai szerint szükségképpen rablásként értékelendő, ha az elkövető által kifejtett erőszak nem csupán alkalmas az ellenállás leküzdésére, de az elhárítást ténylegesen is kizárja. Pontosán ezt fogalmazta meg a Kúria a fentebb hivatkozott, a felülvizsgálati indítványban és a Legfőbb Ügyészség átiratában is megjelenő Bfv.II.38/2013/5. számú határozatában, amikor kifejtette, hogy „amennyiben az elkövető által személy ellen alkalmazott erőszak olyan lenyűgöző és elháríthatatlan, hogy az eredményes védekezésre eleve nincs is mód, ez a személy elleni erőszakkal végrehajtott lopást [azaz a rablást] nem minősíti vissza lopássá” (indokolás 2.7. pont).

[32] 4. A jelen ügyre is érvényes elvi alapvetéseket rögzítve megállapítható, hogy a terhelt II. tényállási pontban írt magatartásában a rablási erőszak ismérvei jelennek meg. Amikor

ugyanis a terhelt a mozgásban lévő kerékpáron ülve megrántotta a gyalogosan közlekedő 90 éves sértett vállán hordott táskát (miközben a jármű és a nehézkesen lépkedő sértett közötti sebességkülönbség a sértettre ható erőt értelemszerűen fokozta), ezzel olyan erőt gyakorolt rá, amelynek folytán a sértett azonnal – arccal előre – a földre esett. A terhelt nem csupán azért rántotta meg ekkora erővel a táskát, hogy azt a sértett akaratától függetlenül birtokba vegye, hanem tudata – és ekként a szándéka – kiterjedt arra, hogy a sértettet elrántva az ellenállását kizárja és a táskát így szerezze meg. Ez azt jelenti, hogy a közvetlenül a sértett birtokában lévő tárgyra irányított erőhatás – eleve, a terhelt szándékának megfelelően – áttevődött a sértettre, mégpedig az ellenállás lehetőségét kizárva. Azaz, az egyszeri erő kifejtéssel – a dolog közvetítésével – sértettre gyakorolt erőszak akaratot megtörő jellegű volt, mert a sértettet még az előtt védekezésre képtelenné tette, hogy a támadást egyáltalán felismerhette volna. A sértettnek a védekezés lehetőségétől fizikai erőszak tanúsításával való, a dologelvételt célzó (akár a dologelvétellel egyidejű) megfosztása pedig a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző rablás büntetettét valósítja meg.

[33] Ekként a terhelt cselekményének az irányadó tényállásban megjelenített megszövegezése (a terhelt „megrántotta a sértett bal vállán lévő műanyag szatyrot annak érdekében, hogy annak tartalmát megszerezze. Ezen rántás következtében a 90 éves sértett azonnal arccal előre a földre esett”) valójában azzal a ténymegállapítással egyenértékű, hogy a terhelt – a bal vállán hordott szatyrot megragadva – a földre rántotta a sértettet. Az alapügyben megállapított életbeli tények más megközelítésből való, de azonos jelentéstartalommal bíró megfogalmazása pedig szemléletesen tükrözi, hogy a sértett táskája nem csupán a dologelvétel célpontja volt, de egyúttal a sértettre ható, lenyűgöző erőszak közvetítője is.

[34] Ilyen körülmények között a sértettre ható erőhatás egyszeri jellege a védő érvelésével szemben valójában éppen a rablási erőszak megállapítása mellett szól. Eppen azért nem volt szükség ugyanis további erő kifejtésére („többmozzanatú” erőszak tanúsítására), mert a földre zuhanó sértett ellenállásával a terheltnek már nem kellett számolnia. Ez pedig lényeges különbség a védő által felhívott, EBH 2010.2212. számon közzétett eseti döntés alapját képező tényálláshoz képest, ahol a terhelt éppen azért ismételte meg (fokozta) a táskára ható erő kifejtését, mert az első, kizárólag a dologra ható erő tanúsításával nem ért célzt. Azaz, amíg a jelen esetben már az első erőhatás kizárta a sértetti ellenállást, addig a hivatkozott ügybeli elkövető a sértett valóban tanúsított ellenállását küzdötte le a többmozzanatú cselekménnyel.

[35] 5. Végül az irányadó tényállás azokat a körülményeket is tartalmazza, amelyek alapján a terheltnek következtetést kellett vonnia a sértett életkorára. A 90. életév betöltése biológiai, élettani folyamatok következményeként szükségképpen olyan külső jegyek kialakulásával jár együtt, amelyek okán a terheltnek – a megközelítés irányától függetlenül – is fel kellett ismernie a sértett magas életkorát, különös figyelemmel arra, hogy a tényállás járásának nehezített jellegét még külön is kiemeli. Következésképpen, a terhelt tudatában fel kellett merülnie, hogy a sértettet relatíve csekélyebb erő kifejtéssel is kibillentheti az egyensúlyából, a védekezés lehetőségétől így megfosztva őt. Ha pedig a sértett idős kora, nehezített mozgása egyaránt észlelhető volt, úgy a terheltnek azt is át kellett látnia, hogy az erőszakot az elhárításra korlátozottan képes személy sérelmére fejti ki [Btk. 365. § (3) bekezdés g) pont].

[36] Mindezek alapján a jogerős ítélet törvényesen minősítette a terhelt II. tényállási pontban foglalt cselekményét a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, és – a 90. életévét betöltött, idős korából fakadóan a bűncselekmény elhárítására korlátozottan képes személy sérelmére való elkövetése okán – a (3) bekezdés g) pontja szerint minősülő rablás büntettként.

[37] 6. A terhelt felülbírálat tárgyát képező cselekményének maradéktalanul helyes minősítésére tekintettel pedig a kiszabott büntetés csak akkor vizsgálható, ha a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, így a büntetést a bűncselekmény minősítéséhez kapcsolódó büntetési tételkeret figyelmen kívül hagyásával, avagy az irányadó büntetési tételkereten belül ugyan, de a Btk. valamely mérlegelést nem tűrő rendelkezésének megsértésével szabták ki [Kúria Bfv.I.415/2016/7. (BH 2016.264.II.)]. A törvényes minősítés mellett a mérlegelési jogkörben, a törvényes keretek között kiszabott büntetés mértéke viszont a felülvizsgálati eljárásban nem támadható [Kúria Bfv.I.1.502/2016/6. (BH 2017.219.II.)].

[38] Jelen esetben a jogerős ítélet 10 év szabadságvesztést szabott ki a terhelttel szemben, amely a Btk. 365. § (3) bekezdése szerint minősülő rablás büntette miatt kiszabható szabadságvesztés felső határával azonos, és így – értelemszerűen – a többszörös visszaesőkkel szembeni halmazati büntetéskiszabás szabályaira [Btk. 81. § (1)-(4) bekezdés, Btk. 89. § (1) bekezdés] figyelemmel az adott esetben kiszabható, 5 évtől 22 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztésben meghatározott büntetési tétel keretei közé esik. A büntetés kiszabására vonatkozó szabályt rögzítő, mérlegelést nem tűrő büntető anyagi jogi szabály sérelme ezért alappal nem vethető fel.

[39] Ennek folyományaként a cselekmény törvényes minősítése mellett, a Btk. más szabályának megsértése nélkül, a törvényes büntetési tételkeret határain belül kiszabott szabadságvesztés sem volt érinthető.

[40] A kifejtett érvek mentén a Kúria – mivel nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amelynek vizsgálatára a Be. 659. § (6) bekezdése alapján hivatalból köteles – a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, és a megtámadott határozatot – a Be. 660. § (1) bekezdése szerint tanácsulésen – a Be. 662. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[41] A felülvizsgálati indítványt a terhelt kirendelt védője nyújtotta be, majd a felülvizsgálati eljárásban a Legfőbb Ügyészség átiratára írásbeli észrevételt tett. A kirendelt védőt tevékenységéért a felülvizsgálati eljárásban díjazás illeti meg akkor is, ha a Kúria az ügyben nem tart nyilvános ülést [BH 2019.217.III. (Bfv.I.1.323/2018/20.), BH 2020.287.IV. (Bfv.I.157/2020.)]. Ezért a Kúria a védő részére a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet 7. § (3) bekezdésében meghatározott keretek között, a kirendelt ügyvédi óradíj ötszörösének megfelelő, összesen 30.000 forint, illetve az ezt terhelő általános forgalmi adónak megfelelő 8.100 forint [IM rendelet 1. § (3) bekezdés], összesen 38.100 forint díjazást állapított meg, a Magyarország 2023. évi központi költségvetéséről szóló 2022. évi XXV. törvény 69. § (4) bekezdésében meghatározott kirendelt ügyvédi óradíj alapulvételével.

[42] A kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költséget a Be. 664. § (1) bekezdésének második mondata alapján az állam viseli.

[43] A Kúria – a Kúria elnöke számára a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 10. § (2) bekezdésében biztosított felhatalmazás alapján, a Kúria ügyelosztási rendjének IV.6. pontjában írt rendelkezése nyomán – öttagú tanácsban járt el.

[44] IV. A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 6. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a Be. 650. § (1) bekezdés b) pontja zárja ki.

[45] A Be. 652. § (6) bekezdése szerint minden jogosult csak egyszer nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a Be. 649. § (3)-(5) bekezdésén alapul. A Be. 656. § (4) bekezdés első fordulata pedig akként rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételt előterjesztett indítványt a Kúria érdemi indokolás nélkül elutasíthatja.

Budapest, 2023. május 3.

Dr. Somogyi Gábor s.k. a tanács elnöke, Dr. Metzing Márton s.k. előadó bíró, Dr. Harangozó Attila s.k. bíró, Dr. Demeter Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Boros Tibor s.k. bíró